

[Kirkeministeren.]

pligtig til at følge indstillingen, hvis enstemmighed forelå, vil man nu gå til, at hvor en indstilling har $\frac{3}{4}$ af stemmerne eller det derunder nærmest liggende hele tal, skal ministeriet følge indstillingen. Da gennemsnitstiden for en embedsbesættelse er 12—13 år, vil man se, hvor lempeligt indgrebet er. Det er klart, at ministeriet ved besættelse efter undtagelsesreglen ved sin udvælgelse af de tre emner skal tage hensyn til stedets karakter og kirkelige forhold. Iøvrigt indhentes ved disse tilfælde forud en erklæring fra den pågældende biskop. Også dette skulle betyde en sikkerhed. Det vil dreje sig om 10—12 embeder årligt, som vil falde ind under særreglerne.

Problemet er meget vanskeligt, men det trænger sig på til en løsning. Det er blevet stadig mere aktualiseret, og vi må finde en udvej. Jeg beder ærede medlemmer være klar over, at de allerfleste af de præster, der går ud til særlige opgaver, handler ud fra rent idealistiske motiver og gør for så at sige alles vedkommende en stor og beundringsværdig indsats. Mange af dem må arbejde under meget primitive forhold. Jeg beder Dem tænke f. eks. på grønlandspræsterne, der må virke under meget primitive forhold, ofte næsten hver dag med livet i vove. Disse mennesker har simpelthen krav på hensyntagen. Hvis vi ikke finder en løsning her, er jeg bange for, at vi må regne med kedelige følger ved besættelsen af disse udmærkede poster, kedelige følger i den forstand, at mange, der ellers ville være udmærkede egnede dertil, vil holde sig tilbage. Men man tager iøvrigt også videre sigte. Der er mange tilfælde her i landet, hvor præst og menighed er kørt trætte i forhold til hinanden, ofte uden at der er noget at sige nogen af parterne på. Vi må også se sådan på det, at den menighed, som i dag er glad over sin indstillingsret, måske om 10 eller 15 år kan stå i det tilfælde at være lykkelig ved muligheden for en ændring, som ellers ville være udeblevet.

Jeg kan nævne, at i Norge og Sverige har man tilsvarende problemer; dér er det navnlig nordlandspræsterne, det drejer sig om. I Norge står departementet ganske frit i alle tilfælde, selv om der fra menighedsrådenes side er tale om enstemmighed, og i Sverige besætter departementet embederne hver tredje gang. Man vil altså se, at det er meget mere vidtgående bestemmelser end dem, der her er tale om, og det skulle også tale til

gunst for, at vi her i Danmark erkender et tilsvarende ansvar over for de af vore præster, der ligger på udposterne.

Ministeriet har erkendt, at der her ligger et meget alvorligt problem, som må løses. Ikke alene vil præsterne være glade ved en sådan ordning; jeg tror at turde påstå, at de fleste menighedsråd også vil være med på tanken. Jeg har for et par uger siden haft en forhandling med bestyrelsen for Landssammenslutningen af menighedsråd her i Danmark, og jeg har lov til at sige, at denne bestyrelse, der altså i så høj grad repræsenterer menighedsrådene, enstemmigt stillede sig moralsk bag ved dette forslag. Dette at begge parter, både præster og menighedsråd, går ind for problemets løsning, må veje meget tungt til her i rigsdagen.

Jeg skal med disse ord indlade forslaget til det høje tings forhåbentlig forstående og velvillige modtagelse og beslutning.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte forslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angaaende forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklauselejeendomme) m. m.

Valgt blev: *Hækkerup, Chr. Andersen, Qvist Hansen, Jensen (Lillering), Kjeldgaard, Larsen (Bjerre), Skytte, Hans Hansen (Kørby), Ølgaard, Jørgen Gram, Peder Christensen, Hauch, Hans Pinstrup, Fibiger og Erna Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om en rabatordning m. v. vedrørende brød, mel og gryn.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2945; fremsættelsen findes i tidenden sp. 35).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Slagelse): Jeg vil ved behandlingen af det foreliggende forslag gerne indledningsvis udtale min glæde over, at det er blevet muligt at ophæve rationeringen af melet og brødet. Det er nu 8 år